

JAROSLAVA ČERNÁ

**NEPLAKEJ,
VRÁTÍM SE
PRO TEBE**

edice
KIO KAN

Copyright © Jaroslava Černá, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Tato kniha je zcela fiktivním dílem.

Jména, místa, události a nehody v ní popsané jsou buď
produktem autorčiny představivosti, anebo jsou užity
fiktivně. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami,
ať živými, či mrtvými, a skutečnými událostmi
je čistě náhodná.

Copyright © Jaroslava Černá, 2019

Redakční úprava Jana Pleskotová

Grafická úprava obálky Emil Křížka

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-015-3

*Všechny osoby v románu jsou vymyšlené
stejně jako doba a místo.
Skutečné jsou pouze příběhy
a inspirací sám život...*

Prolog

„Ještě si dám poslední cigáro před spaním,“ zabručel děda přes rameno směrem ke dveřím do ložnice, kde jeho manželka protřepávala polštáře. Vyšel na zápraží domku, starého o něco více, než byl on sám. Lavičku nalevo od hlavních dveří sice z poloviny obsadila kočka, ale oba se vešli. Měli své místo, svoji večerní hodinu. Děda se zaposlouchal do vzdáleného hukotu příjíždějícího vlaku. „Jede kupodivu na čas,“ podívil se, spokojeně si zapálil a mocně potáhl. Zvuk vlaku zněl pravidelně a působil uklidňujícím dojmem.

Hvízdot brzd spustil tak nečekaně, že cigáro leknutím vypadlo dědovi z prstů. „Sakra!“ Nesehnul se, aby ho zvedl, ztuhlý odhadoval délku brzdění a s napětím očekával konec zvuku rvoucího uši. Jak to skončí? Nárazem? Tragédií? Co je asi na kolejích v místech, kde vlak projíždí mírnou zatáčkou a tiše si prozpěvuje svoji nekonečnou pravidelnou melodii?

Nic! Když už se zdálo, že nastane ohlušující rána a ukončí mučivé utrpení zablokovaných kol drhnoucích o koleje, rozhostilo se absolutní ticho.

Ještě pořád se děda pro cigaretu nesehnul. Zničeně se posadil na lavičku. Měl ji najednou celou pro sebe. Takový zvuk za celou dobu, co bydlí půl kilometru od tratě, slyšel pouze čtyřikrát. Dvakrát vlak narazil do spadlého stromu po bouřce, to se dalo dobře rozpoznat. A jednou, a není to tak dávno, brzdil stejně jako dnes. Zoufale a beznadějně.

Tehdy na kolejích zůstal chlap z vedlejší vesnice. Děda vytáhl nové cigárko, bezděčně ho krátce olízl a se smutným pohledem upřeným ke kolejím za vysokými topoly zhluboka potáhl. Kdo je to tentokrát? A byla to nehoda, nebo si někdo dobrovolně vybral odchod ze života?

Nedovedl si představit, jak se takový ubožák cítí, jestli vnímá příjíždějící vlak. Hlavně ho zajímalo, jestli se k lokomotivě postavil zády, nebo jí šel naproti.

„Chudák strojvedoucí,“ povzdechl děda a vytáhl z krabičky další cigáro. Z dálky zazněly sirény, rozruch z místa nehody slyšet nebyl, zato kolem lokomotivy se míhala světla baterek a vzápětí se rozsvítil velký reflektor.

„Tak jsem se nespletl...,“ věděl děda.

Strojvedoucí večerního rychlíku z Hradce do Prahy netušil, komu se dívá do očí. Nevěděl, jestli je to muž nebo žena, věděl pouze jedno. Ten, na koho se řítí souprava řízená jeho rukou, bude za chvíli mrtvý.

Zároveň také věděl, že udělal všechno, co musel. Hned když uviděl v dálce na kolejích postavu, začal brzdit vším, čím mohl, přestože si ve stejné chvíli uvědomoval, že cokoli udělá, je to marnost. Na jedno zapomněl. Na to, co mu radili všichni kolegové, kterým se něco takového přihodilo. Nezavřel oči ve chvíli, kdy na kolejích stál člověk a vydal se směrem k lokomotivě. Nemohl. Ty oči ho přitahovaly. Pohled někoho zoufalého, který se ve chvíli smrti potřebuje podívat do očí tomu, z něhož udělá vraha.

Jak neskutečná odvaha, jak velká nesnesitelná bolest asi musí být za pohledem člověka, který hodiny a následně pár vteřin před vlastním koncem nevidí jiné řešení...

Strojvedoucí netušil, že žena na kolejích v poslední sekundě zahlédla v jeho očích samu sebe.

Hvízdot zablokovaných brzd zaplnil celý vlak až po poslední vagón. Skřípal cestujícím mezi zuby, rval jim uši, ale nikdo z nich nebyl schopný si dlaněmi zakrýt uši, protože každý potřeboval ruce. Setrvačnost smýkala s lidmi po směru jízdy, zatímco sedící proti směru jízdy měli co dělat, aby udrželi žaludky na svých místech. Všichni vy-
padali vyplašeně a s hrůzou čekali, jak nečekané okamžiky strachu skončí. Očekávali náraz.

Naštěstí jsem sehnal jízdenku ve vagónu uprostřed vlaku, prolétlo hlavou dobře vypadajícím muži v letech, když stejně jako ostatní cestující chňapal po čemkoliv, co by ho udrželo na sedadle. Jestli do něčeho narazíme, jsou ti vepředu ohrožení nejvíce. Skřípavý, drásavý zvuk ho vzápětí donutil stisknout zuby. Pouze okrajově vnímal pád mladíka na vyvinutou dámu sedící naproti a s hrůzou očekával poslední sekundy zoufalého brzdění vlakové soupravy. „Pevně se držte!“ potřeboval varovat ostatní výkřikem, který stejně zanikl v lomozu zablokovaných kol.

Ve zlomku sekundy všechno utichlo. Všechno a na dlouhou chvíli.

„Bože, díky!“ Obrátila oči v sloup tělnatá dáma a usmála se na mladíka, kterého ztichlý vlak konečně pustil z její náruče. „Ještěže jste neměl v rukou svačinu, třeba řízek,“ zažertovala s úlevou. „Víte, jak bych vypadala?“

„Omlouvám se, nestihl jsem se posadit, zrovna jsem si tu svačinu chtěl vytáhnout,“ breptal zarudlý mladý muž.

„Alespoň jste dopadl do měkkého,“ pokoušela se neustále zlehčovat situaci dáma a vzápětí hledala pohledem reproduktor, ze kterého se ozvalo profesionálně nacvičeným hlasem: „Nevystupujte prosím, zůstaňte na svých místech, vlak musel zastavit mimo stanici a hrozí nebezpečí úrazu. Děkujeme za pochopení.“

Nastalé ticho trvalo pouze chvíli.

„Jak dlouho tady sakra asi budeme stát?“

„Vždyť jsme do ničeho nenarazili.“

„Řekne nám někdo, co se stalo?“

Podrážděné reakce se okamžitě otočily proti průvodčí, která procházela vagónem a měla cestující uklidnit. Tušila, že se jí to nepodaří, i když věděla, co jim má říct.

„Prosíme o trpělivost a pochopení. Na trati se objevila civilní osoba. Musíme vyčkat na příjezd policie a lékaře.“

„Jaká civilní osoba na trati? Vlak někoho přejel?“ Vzpatoval se mladík.

„Ano, pane,“ polkla pobledlá průvodčí.

„Jak dlouho tady budeme trčet? Musíte přece vědět, jak dlouho to bude trvat, přece máte s takovými osobami na trati zkušenosti.“

„To bohužel mám, pane,“ kývla trpce průvodčí, starší příjemná žena. „Počítejte nejméně dvě hodiny, podle okolností, než se všechno vyšetří...“ Její slova potvrdila houkající policejní auta. To, v němž přijel patolog, houkat nemuselo.

„Možná bude fajn, když se se mnou o svačinu později podělíte,“ pokusila se o úsměv tělnatá dáma a jako jediná ztichla.

Ostatní cestující začali zuřivě telefonovat, zatímco ona naslouchala útržkům rozezlených hovorů. Nikam nespěchala, doma ji stejně nikdo nečekal. Myslela na „civilní osobu“, jako jediná. Zlá slova svěřovaná mobilem někomu na druhé straně ji chvílemi až bolela.

„Nějaký blbec skočil pod vlak a my tady teď budeme nejméně dvě hodiny stát!“

„Raději se měl uchlastat! To mu nedošlo, kolika lidem zkomplikuje život? Co teď máme dělat? Musíš pro nás přijet a odvézt nás na letiště... Nějak to udělej, přece kvůli jednomu nešťastníkovi nezrušíme dovolenou!“

„Jestli mi ujede spoj z Prahy, tak pro mě přijedeš, jo? Jak nemůžu? Prostě si to zaříd', přece mě v noci nenecháš na hlaváku!“

„Nějakej debil skočil pod vlak,“ zaujala ženu informace mladíka, který se ještě před chvílí červenal v jejím klíně. „Ty lidi jsou fakt magoři. Víš co, zavolám ještě později, jestli stíhám...“ Nasupeně vypnul mobil a přilepil obličej na okenní sklo. „Nic nevidím!“

A co bys asi tak chtěl vidět, mladý muži? Povzdechla si beze slova dáma a rozhodla se, že i kdyby seděli v polích do rána, od toho kluka by si nevezala ani kůrku chleba.

Světýlka baterek, míhající se kolem přední části vlaku, vzápětí překrylo jediné z mohutného reflektoru.

Kapitola 1

Poslední květnová sobota roku 2014, předměstí Hradce

„Zdálo se mi to, nebo snad někoho čekáš?“ Václav se zastavil v opatrném kroku. Zrovna nesl na táčku dva pořádné hrnky ranního kafe. „Rohlíky jsou včerejší jako vždy, moje drahá, ale máslo zaručeně čerstvé, protože to píšou na obalu,“ mrkl na manželku a sladce se usmál. Míloval sobotní rána, kdy společně snídali v posteli.

„Zdálo se ti co?“ Dana se posadila, zívla a uchopila táč. „Nic jsem neslyšela.“

„Jako by někdo klepal, ale asi mi zvoní v uších. Proč by někdo klepal v sobotu ráno?“

„Protože ještě nemáme zvonek,“ zasmála se rozcuhaná, pokrčená žena a zakousla se do rohlíku lehce namazaného máslem.

„Dovedeš si představit, že hned jak dokončíme terasu, budeme snídat venku na vzduchu? Poslouchat ptáky, kochat se zahradou...“ Václav se zasní.

„Než se pořádně oteplí, nějak musíme dodělat a vybavit alespoň přízemí, abychom mohli na terase i večerět. Ale než bude hotová zahrada...“ Dana lehce povzddechla. „Víš, kolik je se zahradou práce? Než vyčistíme půdu od sutí a všeho svinčíku, aby se tam dalo něco zasadit, to ještě bude trvat dlouho. My to zvládneme, zvládli jsme horší věci, a dokončení našeho domečku, to už je pouze otázka času.“

„A peněz,“ dodal Václav lhostejně. Ve skutečnosti si byl jistý, že všechno, co si s Danuškou vysnili, směřuje k té nejlepší a nejzářivější budoucnosti. Co na tom, že namísto lustrů jim svítí žárovky, přízemí není zcela hotové, stěny jsou holé a okna bez záclon?

Hlavně že mají alespoň jeden pokoj, kde už můžou spát, sprcha funguje, v kuchyni je na stole vařič, záchod splachuje a dnes jim dovezou ledničku.

„Lednička!“ vykřikl Václav. „Co když nám ji zrovna přivezli?“ Trošku kávy z jeho hrníčku vyšpláchno na tácek, jak sebou prudce škubl. „Věděl jsem, že někdo klepal,“ nastražil uši právě v okamžiku, kdy se klepání ozvalo znovu, ale tentokrát naléhavěji. „Už běžím! Budeme mít ledničku!“ Vykřikoval nadšeně a poslal Danušce vzdušný polibek.

„No, z tebe budou mít radost,“ zabručela Dana při představě Václavovy figury mezi dveřmi, navíc v pohodlných trenýrkách s koloušky a srdíčky. Copak o to, ona byla na Vašíčkovu neforemnou postavu padesátníka zvyklá, ale bůhví, kdo klepe a dožaduje se vstupu.

Václav dvakrát pootočil klíčem a netrpělivě rozrazil novotou vonící hlavní dveře. Pootevřená ústa, připravená k nadšenému přivítání dovozců ledničky, se zavírala velmi, velmi zvolna. Hlavu během toho pohybu mírně naklonil na levou stranu a úplně cítil, jak se mu do očí tlačí otazníky na konci vět, které zatím nedokázal vyslovit. Stál a nevěřicně hleděl na mladou ženu, i když vypadala určitě starší, než ve skutečnosti byla.

Nepřipomínala mu nikoho, koho by měl znát, přestože přidrzlá tvář mu byla něčím blízká. Neměl ponětí, co po něm ta mírně baculatá slečna, nebo paní s krátce střiženými vlasy může v sobotu po ránu chtít. Navíc si ho velmi kriticky prohlížela, a to mu bylo nepříjemné, protože si uvědomil, jak asi musí vypadat. Záhyby v kulatém obli-

čejí s padesátkou na krku už lehce povolily, vlasy prořídly a začaly neúprosně šedivět.

Neforemné, pohodlné spací trenýrky se dívce posměšně odrážely v očích. Najednou ho ta volná guma začala na pneumatice v pase škrtit.

Václav znejistěl, pravou rukou si promnul pár zbylých chloupků na hrudi a palcem levé nohy se poškrábal na pravém lýtku. „Eeeh...“ vypravil ze sebe a cítil, že i přes chladné ráno se začíná potit.

Takový trapas! Kousl se do rtu. Ale co, je ještě brzy a úplně nevhodná doba na jakoukoliv návštěvu, pomyslel si našťvaně. Se zadostiučiněním sledoval, že i té dívce se mění výraz obličeje, jako by si uvědomila, že zaklepala u špatných dveří, že se zmýlila.

„Promiňte,“ vypravila ze sebe.

„Koho hledáte?“ Václav se konečně vzpamatoval.

„Promiňte,“ zopakovala, „já hledám pana Václava Sobka. Nemůžu ho najít, ale řekli mi, že tady někde bydlí. Nechtěla jsem obtěžovat. Víte, nemám na něho telefonní číslo a potřebuju s ním mluvit. Moc se omlouvám, že obtěžuju.“

„A co mu chcete?“ Vyjelo z Václava našťvaně. Najednou se cítil více než nepříjemně. Celá ta situace se mu vůbec nelíbila. Uniklo mu však, když dívka vyslovila jeho jméno, že mu na zátylku a na rukou naskočila husí kůže a postavila všechny na první pohled neviditelné bezbarvé chloupky.

„Já ho musím najít,“ koktala dívka téměř plačky a Václava znova a teď už znatelně zamrazilo. Velmi pomalu mu někde v žaludku klíčil pocit překvapení, tušení a neuvěřitelného poznání.

Ta neznámá, jako by o tom pocitu věděla, jako by mu ho dokázala vyčíst z tváře, jednoduše a tiše pronesla: „Jestli jste pan Václav Sobek, tak já jsem vaše dcera.“

„Eva?“ Vyjelo z Václava téměř neslyšně a nevěřicně, žaludek se mu tentokrát úplně stáhl. Zatmělo se mu před očima, protože chvíle, kdy se naposledy viděl se svojí malou roztomilou Evičkou, byla naplněná zoufalstvím a touhou nechat všechnu nespravedlnost světa, všechny křivdy a lži za sebou, zapomenout a třeba i zemřít, hlavně už netrpět a nežít v sobě touhu pomstít se bývalé manželce za všechno, co mu provedla.

„Eva,“ přikývla dívka a pobaveně sledovala měnící se výrazy pocitů na Václavově kulatém obličejí.

Počítala s tím, že otce překvapí, ale neměla ponětí, jak se zachová. Předpokládala, že bude stačit, aby ji pozval dál a nevyhodil. Pak už si věřila, že ho dokáže získat na svoji stranu, a ostatní se uvidí. Teď se soustředila pouze na jedno. Potřebovala ho!

Sklopila oči, nasadila ten nejprovinilejší výraz a dlaněmi si přejela tváře, i když vytlačit jedinou slzu se jí nepodařilo.

„Promiňte, omlouvám se, že jsem obtěžovala,“ vsadila na účinnou lítost a pomalu se otočila.

„Počkej! Jestli jsi opravdu moje dcera, pojď dál, ať se můžeme seznámit, určitě bude o čem mluvit. A nezlob se, vždyť já tě vlastně neznám.“

Václav se otočil a chtěl uhnout, aby mohla projít do předsíně.

„Ty už jsi vstala?“ Zaskočilo ho, že za ním stojí Dana oblečená, a dokonce učesaná.

„Slyšela jsem váš hovor, přece nebudu tvoji dceru vítat z postele.“

„Moje manželka Danuška,“ vykoktal Václav a v té chvíli byl vděčný za její milý výraz.

„Já jsem dcera z prvního manželství,“ představila se Eva, kabelku položila na malý stolek a začala v ní něco hledat. „Moje občanka a rodný list,“ pronesla hrdě a do-

klady vrazila Václavovi do ruky. „Příjmení vlastně nesedí, vždyť víš proč, ale jinak všechno.“

„Hlavně podoba,“ zavrčela Dana jen pro sebe, a aby zahнала Vaškovy rozpaky, hlasitěji dodala: „Nachystám snídani, jedlas?“ Otočila se a v nezařízené kuchyni, zatím bez linky a spotřebičů, položila na vaříč konvici s vodou.

Z budoucího obýváku, momentálně ložnice i jídelny zároveň, k ní doléhaly tlumené a stále rozpačité Václavovy omluvy.

„Moc se tady nerozhlížej, ještě nejsme zařízeni, ani domek není dokončený. Na nové bydlení jsme se tak těšili, že už jsme nechtěli čekat v našem malém bytě a už týden tady válčíme. Zvykáme si...“

„Konečně jsme se dočkali a dokázali si postavit dům společných snů.“ Dana postavila před Evu hrnek s čajem a rohlíky s máslem. „Roky jsme šetřili, teď už jsme snad u konce a bude nám konečně na světě dobře. Jsme sice trochu zadlužení, ale my to zvládneme. Už jsme zvládli horší věci, vid' Vašíku?“

Václav neodpovídal. V myšlenkách byl někde úplně jinde, v časech a situacích, na které, jak si myslel, dávno zapomněl. Jenže příchod dcery všechno změnil. Ona ho našla! Jeho holčička, kterou kdysi tak miloval, přišla za ním, za svým otcem. Možná mu teď vrátí všechnu lásku a zažene stesk, který tak dlouho cítil a nemohl projevovat, protože bývalá manželka mu nedovolila se s dcerou stýkat. Mohl prosit, vyhrožovat, žádonit, všechno bylo marné. Jen se trápil a hloub a hloub propadal do výmyslů a lží, které si na něho připravila. Nakonec ztratil sílu.

„Pamatuješ si na mě?“ zeptal se zastřeně.

„Pamatuju si, žes chodil domů pokaždé jinak, vlastně většinou ráno, a tak divně jsi byl cítit potem a chlebem. A taky si vybavuju, že se u nás v noci střídalo hodně

strýčků a často tam byl křik a smrdělo to tam pivem a chlastem. Ale to jsem si uvědomila až později.

„Takže žiješ, žijete společně...“ Václav skousl spodní ret.

„Už ne. Před dvěma týdny mě matka večer vyhodila a od té doby tě hledám. Rozvedla se před pěti lety. Otec ji začal mlátit. Věděla jsem, tušila, že někde jsi, ale oni mi zakázali o tobě mluvit, dokonce na tebe myslet. V posledních letech často utrousila něco jako, že ty si žiješ, že se máš dobře a stejně se nestaráš.“ Lhaní Evě nedělalo problémy z jednoho prostého důvodu. V duchu otci vyčítala, že jí také lhal.

„Evičko, já jsem přece nemohl nic dělat!“ Václav zoufale vykřikl. Zaujatý sám sebou a pocitem křivdy si nevšiml zlostného záblesku v dceřině pohledu. A už vůbec nemohl nahlédnout do ublížené duše plné nenávisti a touhy po pomstě.

„Kde jsi spala?“ Žasl nad Evinými slovy a nechtěl je vůbec přijmout.

„Nikde.“

„A ten batoh je všechno, co sis vzala s sebou?“

„Jo, nic víc nemám a domů se nevrátím. Musím se o sebe postarat sama.“

Václav vstal a rozhořčeně odešel do koupelny.

„Zůstaneš u nás, alespoň zatím... Co říkáš, Danuško?“ Podíval se prosebně na manželku už umytý a oholený.

Dana nechtěla s odpovědí váhat, avšak z nenadálé situace nebyla vůbec nadšená. Najednou měla nepříjemný vnitřní pocit, jako kdyby všechno, co s Václavem společně vybudovali, vztah, práci, dům, bylo ze skla. A na skleněnou střechu jejich dosavadního životního snažení náhle a nečekaně někdo hodil velký balvan, který nezpu-

sobí pouhé praskliny, ale celou tu pomyslnou skleněnou stavbu rozbije, roztrhne na spoustu nespočítatelných velkých a malých stěpů.

Rychle ten nepříjemný pocit zahnala. Přece nemůže manžela zklamat. Kolikrát on pomohl jí? Vždyť ho vyhledala dcera, jediná dcera a potřebuje jeho pomoc. Nemůže se postavit proti jeho vlastní krvi, to by nešlo.

„Jistěže u nás můžeš zůstat,“ pronesla zamyšleně. „Jen nevím, kde ti usteleme,“ začala hned uvažovat prakticky.

„Tak snad v jednom z pokojů nahoře. Uklidíme tam, koupíme alespoň matraci... Máš něco na sebe?“

Eva sklopila hlavu. Bála se, aby v její tváři nebyl čitelný vítězoslavný výraz. „Nemám vůbec nic,“ vypravila ze sebe a s obličejem v dlaních se rozplakala. Najednou to šlo samo. Dosáhla svého.

Uplynulo více než půl hodiny a Václav celou tu dobu seděl bez hnutí ve starém, prosezeném křesle. Dana odjela s Evou nakoupit alespoň to nejnnutnější do začátku. V domě bylo ticho a najednou pusto. Na Evičku musí působit nezabydleně a neútně, s tím musíme něco udělat, přemýšlel Václav. Nejlepší bude vzít si další půjčku a všechno rychle dokončit a vybavit, aby se u mě cítila dobře... moje Evička! Vždyť se mi po dvaceti letech vrátila dcera! Po tom všem, co se tehdy stalo a čemu nemohla rozumět, mě vyhledala. Co se asi událo, že našla cestu k tatínkovi? Máme si toho tolik co vyprávět, hodně jsme zameškali a ztratili moc společného času. Tolik jí dlužím a teď to můžu napravit. Václavovi vyhrkly slzy. Nejdříve je nevnímал, až když ho zalechtaly na tvářích, setřel je dlaní. Jak bych vypadal, kdyby náhodou přivezli ledničku?

Vždyť je to jedno! Vrátila se mi dcera! Jediný blízký člověk z minulosti, moje vlastní krev... A jak je mi po-

dobná. Kdyby tehdy dopadlo všechno jinak, mohl jsem ji vidět vyrůstat.

Tichem nového domu se k Václavu Sobkovi draly vzpomínky. Bolely, pálily a spouštěly další a další slzy lítosti nad minulostí. Kdyby se nestala, tak mohlo být všechno jinak. Kdyby... neexistuje. Stalo se a nic není zapomenuto. Všechno je uloženo někde hluboko v duši. Václav, neschopný pohybu, dál tiše seděl, a aniž chtěl, vzpomínky ho vrátily o dvacet let zpátky.

Kapitola 2

Začátek léta 1994, o dvacet let dříve

„Blbý průjem,“ chytil se Václav za břicho a zároveň zvedl hlavu k velkým hodinám. Ukazovaly jednu hodinu po půlnoci, jenže on už tušil, že dnešní noční směnu nedokončí. Hodil část těsta na velký dřevěný stůl a začal ho dělit na kousky, ze kterých bude plést kmínové pletýnky. Taková byla jeho dnešní náplň práce a nijak mu nevadila. Jako vyučený pekař byl přesvědčený, že by nic jiného ani dělat nemohl.

Další šrumec v břiše byl tak silný, že ho dokonce donutil poklesnout v kolenu. Na záchod sotva doběhl.

„Šéfe, jsem v háji, dnes to nějak nezvládám.“

„To vidím, Vašku, dej si odchod. Navíc nevíme, co ti je, a děláš v pekárně! Sbal se a mazej domů. Až ti bude líp, dej vědět. Radši zajdi k doktorovi.“

Václavův šéf Josef věděl, že jeden z jeho nejlepších zaměstnanců není žádný simulant, proto se nezlobil, ale zpoceného a pobledlého pekaře s průjmem v práci nepotřebuje.

Václav se těšil do postele jako nikdy. Nohy slábly, naštěstí to domů neměl daleko.

Holky budou tvrdě spát, snad je nevzbudím. Usmál se při představě malé Evičky v postýlce hned vedle man-